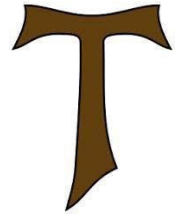

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE LA ZONA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

Any 30

març 2025

núm. 285

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

5 DE MARÇ

DIMECRES DE CENDRA

ORDE FRANCISCÀ SECULAR,
Zona de ntra. Senyora de Montserrat

FORMACIÓ PERMANENT

Profunditzar en l'Esperit Franciscà

REÇES DE QUARESMA

22 de març de 2025

TEMA: "El desert"

EXPOSA: Fra Arun de Madurai , ofmcap.

HORA: a les 10:00

LLOC: Església de la

Mare de Déu de Pompeia

Av. Diagonal, 450 Barcelona

O.F.S zona de ntra. Senyora de Montserrat,

Diagonal 450, 08006 – Barcelona

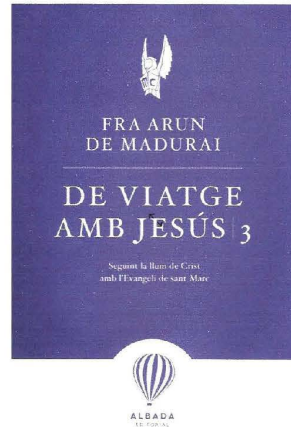
Tel. 635612431- ofscatalunya@outlook.es

ORDRE FRANCISCANA SECULAR de BADALONA

Us convida a la presentació del llibre

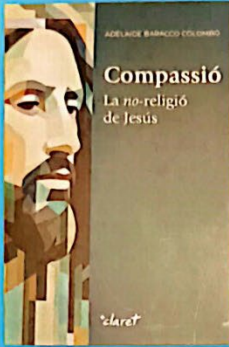

Fra Arun de Madurai
Frare caputxí sacerdot

El dia 14 de març de 2025
A les 8 h del vespre
als locals de la parròquia Mare de Déu de la Salut
C/ Passeig de la Salut , 28 de BADALONA

Us esperem

Fraternitat de la Mare de Déu
de l'Ajuda
Santuari de la Mare de Déu
de l'Ajuda
C/ Sant Pere més baix, 18,
Barcelona

Jornades de Formació amb la teòloga Adelaide Baracco:

Dia 15 de gener 2025: Regne i
Conversió

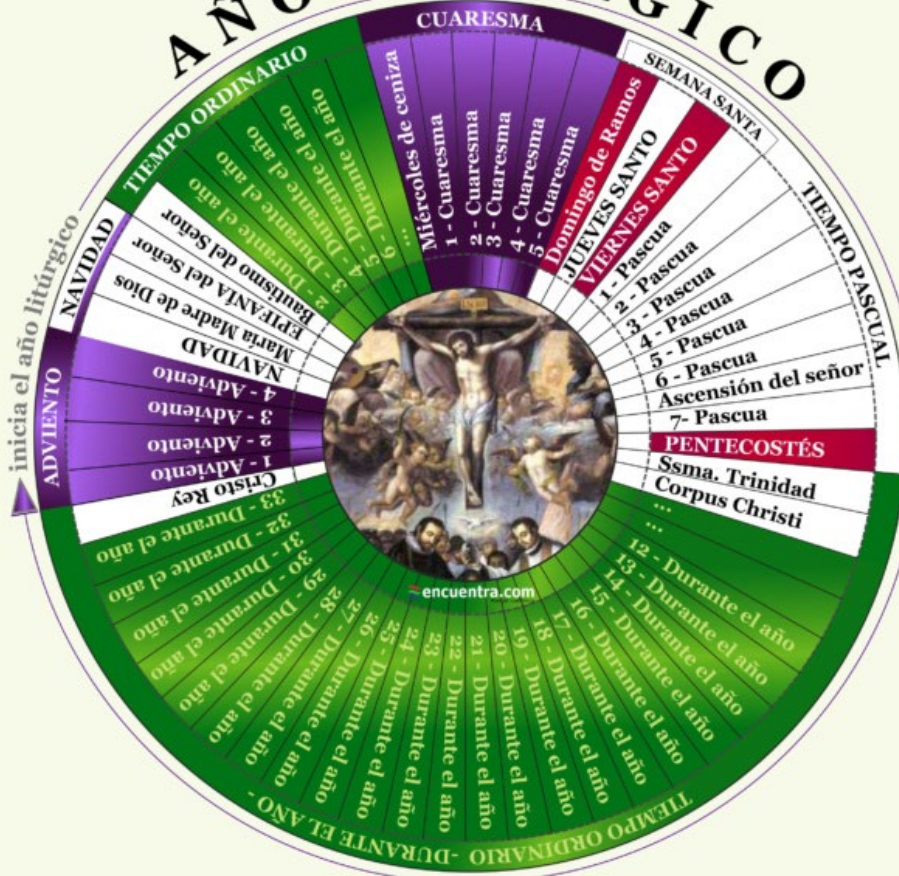
Dia 19 de març 2025: una història de
compassió

Dia 21 de maig 2025: la subversió de
Jesús

18 h

Format presencial i virtual
Per connectar-te virtualment cal
fer la inscripció prèvia a:
xaviervallveduaigues@gmail.com

AÑO LITÚRGICO

BODES D'OR DE FRA GENÍS SÁNCHEZ

Justament coincidien el dia de la setmana i per descomptat el dia del mes; només que cinquanta anys després. La festa era el dissabte, dia 15 de febrer a les 20.00 h. S'ha de dir que la celebració comença el divendres, dia 14 al capvespre, ja tirant a la nit. Anava arribant gent de Lleida i algú de Saragossa molt vinculats al convent. Era la gent de casa, del convent de Sant Antoni. Els que havien estat a prop de Fra Genís, particularment els seus darrers 20 anys a Lleida, encara que ell en romangué 27.

Vàrem sopar tots plegats, conjuntament amb tota la comunitat. Va ser un sopar molt del convent de Lleida, ja que les viandes vingueren d'aquella part del planeta. No semblava que ja ha passat la "friolera" de quasi tres anys. El dia següent va ser molt "manchego": passeig i "chocolate con porras", rondar per Albacete, uns varen anar al convent a prendre un refrigeri, d'altres varen sortir a prendre un vermut. L'àpat, fou un dinar de germanor en un local molt albaceteny, del barri del convent, que s'allargà amb la tertúlia, i que continuà en el refectori de casa. Va arribar més gent de Lleida.

A les 19.30 h. tots vam aparèixer per l'església. Tot a punt i disposat. S'ultimaren els darrers detalls. Genís visiblement emocionat, però mai tant com el "seu Escolanet" que, com ja era costum a Lleida, pilotà la "màquina de fer fum". En Genís i en Josep tornaren a restar plegats a l'altar, entre l'emoció, l'enyor i les llàgrimes.

En Genís estava radiant. Estrenà una dalmàtica feta a mida per a ell als tallers de ZaraSanta. És un regal que provenia de Lleida i que el rebé amb una emoció fora mida.

Òbviament, l'estrenà. Porta al pit l'escut brodat del nostre Orde y per darrera la Tau. La caiguda era perfecta. La van clavar de mig a mig. Perfecte.

En Genís predicà. Fou una homilia molt sentida. En castellà i en català. Acabà tot amb una ovació de gala que feu retronar les parets de l'església conventual. Com es natural, va dedicar una emotiva ressenya al "seu Escolanet", –que dit sigui de passada, ja té 22 anys i aixeca l'alçada del metro noranta, o sigui que "Escolanet... Escolanet"?, vosaltres mateixos-, cap al final de l'al·locució. Així que acabà, en Josep no pogué evitar el aixecar-se del seu setial i llançar-se-li al coll. L'homilia fou tota una acció de gràcies. Una acció de gràcies a Déu i a la gent que segons ell l'ha anat configurant, tant la de Lleida com la d'ací d'Albacete.

Durant l'Eucaristia i va haver un detall de suma tendresa. Fra Genís, a l'hora de la comunió li lliurà el copó a en Josep i fou ell el qui repartí el Sagrament. Ho feu ostensiblement emocionat. Més llàgrimes. La Missa de la plorera... d'alguns. Uns més que altres. El cronista de la festa també s'inclou.

Musicalment no ens podem queixar. Un gran nivell. Participà la coral parroquial amb una gran presència dels seus cantaires i tots lluiren brillantment . Com a sorpresa va haver-hi un número especial amb saxo. Foren dos peces. Resulta que Fra Genís té aquí a Albacete un "casi amigo", Eusebio. Es va posar mans a l'obra i interpretà durant l'Elevació una de les melodies favorites d'en Genís, el "Cantemos al amor de los amores".

Una llarguíssima sessió fotogràfica que no s'acabava mai. Hi hagué un berenar-sopar que al sortir de l'Eucaristia ja era al lloc i degudament preparat. Excel·lent. Que, per descomptat, va ser endarrerit per l'esmentada sessió fotogràfica. L'Augusto, un factòtum del nostre convent, actuà com a cambrer. L'Augusto és com aquelles padrines d'abans que quan peixien al nets els hi deien: "tú, come y calla". Sí es veritat que fou molt suculent, però cinquanta anys de suar la mateixa samarreta i defensar el mateix escut s'ho valen i s'ho mereixen. Endavant i... fora.

Quan tot fou recollit tornàrem a celebrar-ho, donat que teníem moltes ganes de veure'ns, seguirem al refectori del convent amb tota la presència lleidatana, la fraternitat i una simpàtica i petita representació manxega que s'uní a la festa i l'enriquí.

L'endemà, de manera escalonada però seguida, la gent va anar retornant als seus llocs. No sé si ens tornarem a trobar dintre de cinquanta anys més. Però... No posem pegues a la Providència!!! Que carai! No hi posem pegues...

Fra. Joaquim Recasens, ofm

DESDE EL CORAZÓN DE LA BIBLIA

Para la reflexión personal.

De “Grupos de Jesús” de José A. Pagola

¡Ábrete! Marcos 7,31-37

Jesús sana a un sordomudo

³¹ Volviendo a salir de la región de Tiro, vino por Sidón al mar de Galilea, pasando por la región de Decápolis. ³² Y le trajeron un sordo y tartamudo, y le rogaron que le pusiera la mano encima. ³³ Y tomándole aparte de la gente, metió los dedos en las orejas de él, y escupiéndole, tocó su lengua; ³⁴ y levantando los ojos al cielo, gimió, y le dijo: Efata, es decir: Sé abierto. ³⁵ Al momento fueron abiertos sus

oídos, y se desató la ligadura de su lengua, y hablaba bien. ³⁶ Y les mandó que no lo dijeren a nadie; pero cuanto más les mandaba, tanto más y más lo divulgaban. ³⁷ Y en gran manera se maravillaban, diciendo: bien lo ha hecho todo; hace a los sordos oír, y a los mudos hablar.

El evangelista Marcos sitúa el episodio en la orilla oriental del lago de Galilea, en una región habitada mayoritariamente por paganos. Su objetivo no es solo recoger los recuerdos que se conservan entre los seguidores de Jesús sobre la curación de un sordomudo. El relato sugiere algo más.

Los profetas de Israel usaban con frecuencia la “ceguera” y la “sordera” como metáforas para hablar de la cerrazón y la resistencia del pueblo a su Dios. A pesar de vivir su religión como una “alianza” estrecha con Dios, Israel es un pueblo que “tiene ojos, pero no ve” lo que Dios quiere hacer con él; “tiene oídos, pero no oye” lo que Dios le está diciendo. Por eso un

profeta invita en nombre de Dios a al pueblo con estas palabras: “Sordos, escuchad y oíd. Ciegos, mirad y ved” (Isaías 42,18)

El sordo sale de su aislamiento. Se deja trabajar por Jesús. Y en el momento en que Jesús y el enfermo se funden en una misma fe y se abren a la acción de Dios, amigo de la vida, la curación se hace realidad. Por primera vez, aquel hombre enfermo empieza a conocer lo que es vivir escuchando a los demás y conversando abiertamente con todos. He escuchado la orden de Jesús, se ha abierto y ahora es capaz de vivir escuchando la Buena Noticia y comunicándola a otros. ¿No es esta la experiencia que necesitamos vivir nosotros?

Hemos de dejarnos trabajar por él para ser sus discípulos y seguidores. Si vivimos sordos a su mensaje, si no entendemos bien su proyecto ni captamos su amor a los que sufren, no escucharemos la vida como la escuchaba él ni llegará hasta a nosotros el clamor de los que sufren como llegaba hasta el fondo de su corazón. Si nos mantenemos “sordos” a las palabras de Jesús, seremos como “tartamudos” al anunciar su Buena Noticia.

Al parecer en algunas comunidades cristianas se leía e interpretaba la vida y la actuación de Jesús a la luz de las promesas recogidas en el libro de Isaías. En una de sus páginas podemos leer estas palabras: “Ánimo no temáis; mirad a vuestro Dios... viene en persona a salvaros... los oídos del sordo se abrirán... la lengua del mudo cantará”. (Isaías 35, 4-6) . Esta salvación nos ha llegado en Jesús.

- ***¿Tengo la impresión de vivir sin escuchar desde el fondo de mí ser la voz de Jesús? ¿Qué es lo que más impide estar abierto a su Evangelio y a su espíritu?***
- ***¿Sé confesar mi fe en Jesucristo con mi palabra y con mi estilo de vivir o soy un cristiano mudo? ¿Callo y oculto a veces mi identidad cristiana? ¿Por qué?***
- ***Hábla con Jesús acerca de tus resistencias a su llamada***

Javi Conejo, ofs

FORMACION PERMANENTE ZONA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

LA FRATERNIDAD

POR FRAY JESUS TORRECILLA

Sábado 22 de febrero

Resumen

La Formación de éste sábado está dentro de la programación permanente de la Formación Regional de Cataluña. La Comisión de formación nacional pidió que se abriera a las diferentes fraternidades locales de toda España, y así se hizo.

Una Exhortación a la Fraternidad: Juntos para componer un canto.

- **La importancia de la fraternidad:** La fraternidad es un aspecto fundamental de la identidad y del carisma franciscano, como destacó Francisco de Asís, quien veía a cada hermano como un don de Dios.
- **La fraternidad como canto individual:** La fraternidad se construye a partir del canto de cada persona, reconociendo y valorando las diferencias individuales para crear una armonía colectiva.
- **Escucha y obediencia:** La fraternidad solo es posible mediante la escucha atenta de los demás, transformando nuestro ser en seres escuchantes y practicando la obediencia como una virtud esencial.
- **Fraternidad como peregrinaje y cuidado mutuo:** La vida fraterna es un largo peregrinaje en el que se construye un hogar a través del cuidado mutuo y la resistencia a la indiferencia.
- **La pobreza y la humildad:** La fraternidad se basa en la capacidad de asumir las propias heridas y limitaciones, viviendo en humildad y desapropiación, como lo hizo Francisco de Asís.
- **Enfermedad y certeza:** La fraternidad se sostiene en certezas profundas y esenciales, incluso en medio de la enfermedad y la duda, como lo demostró Francisco en su cántico.

- **La fraternidad como artesanía:** Construir fraternidad es una obra de artesanía que implica aceptar nuestras imperfecciones y limitaciones, buscando siempre la reconciliación y la armonía.
- **El gozo comprometido:** El cántico de San Francisco es una expresión de gozo comprometido, que busca recordar la fraternidad y la bondad en todas las situaciones, incluso las más difíciles.
- La fraternidad es un aspecto fundamental de la identidad y del carisma franciscano. Francisco de Asís veía a cada hermano como un don de Dios, al que se debe cuidar y potenciar en su singularidad. Esta visión se basa en la idea de que todos los seres, incluidos los humanos y las criaturas, son manifestaciones del amor de Dios. Francisco de Asís enfatizaba la importancia de la fraternidad como un camino hacia la armonía colectiva, donde cada individuo contribuye con su propio "canto" para crear una sinfonía de unidad y diversidad.
- La fraternidad franciscana no es solo una relación entre personas, sino una forma de vida que implica escuchar atentamente a los demás, practicar la obediencia y vivir en humildad y desapropiación. Francisco de Asís enseñaba que la verdadera fraternidad se construye a través del cuidado mutuo y la resistencia a la indiferencia. En este sentido, la fraternidad es un peregrinaje continuo, donde se construye un hogar a través del apoyo y la comprensión mutua.
- Además, la fraternidad franciscana se basa en la capacidad de asumir las propias heridas y limitaciones, viviendo en humildad y desapropiación. Francisco de Asís, a través de su cántico, demostró que incluso en medio de la enfermedad y la duda, se puede encontrar una certeza profunda y esencial que sostiene la fraternidad.
- En resumen, la fraternidad franciscana es una obra de artesanía que implica aceptar nuestras imperfecciones y limitaciones, buscando siempre la reconciliación y la armonía. Es un camino de gozo comprometido, que busca recordar la bondad y la fraternidad en todas las situaciones, incluso las más difíciles.

- Si algún hermano quiere escuchar toda la formación entera, puede entrar en el siguiente enlace:
- https://us06web.zoom.us/rec/share/ePrkiq_t2EJkxfjsSQJRv3htev6e_oTJ6f8Lm61j2n_kvAdJb-Q863PcBe8Pkmbg.oy5HP86aHZNVhDDd

PER QUÈ TANTS NERVIS ?

Mai, tant com ara, moltes persones patim d'ansietat, d'estrès, de nervis. Actualment, ja no sols pensar en el demà, sino en el després, ens posa nerviosos, i fins a cert punt és normal; ens agradaria poder controlar les nostres vides, però no en sabem.

El què ja no és tan normal és que els cristians, els que seguim a Jesucrist, els que hem estat batejats, que hem rebut el do de la fe en el sagrament del Baptisme, i el Bon Déu ens l'ha enfortit amb el de la Confirmació, ens sentim desprotegits en front dels esdeveniments d'aquest món, darrerament tan alarmants.

Seria bó recordar que el futur pertany a Déu. Com més un s'abandona a Ell, més ràpidament desapareixen la por i les angúnies.

Una de les maneres d'allunyar aquestes pors seria viure en el present i meditar l'Evangeli per, tot seguit, poder abandonar-nos a Déu. El Senyor animava als seus deixebles a fer-ho. Les seves poderoses paraules sempre mereixen ser meditades.

No ens preocupem, no diguem: "Què menjarem, què beurem; amb què ens vestirem?". És tot això i més el que busquen els pagans". "El nostre Pare del Cel sap molt bé el què necessitem. Busquem el Regne de Déu i la seva justícia, i la resta que necessitem se'ns serà donada. No ens preocupem pel demà ..."

No ens obsessionem massa en el nostre passat ni en el nostre futur. Confiem el nostre passat a la misericòrdia de Déu, gaudim del sagrament de la Penitència "per fer neteja" de les nostres caigudes; el nostre present al seu Amor, i el nostre futur a la seva Providència.

Ens anirà molt bé meditar sovint sobre el nostre present, que és el moment actual en què vivim, i la resta dels temps confiem-los a Déu.

Hi ha moltes pregàries per resar quan les nostres angoixes ens impedeixen tirar endavant:

"Que nada te turbe, que nada te espante, todo pasa.

Dios no cambia.

La paciencia todo lo alcanza.

Quien a Dios tiene, nada le falta, sólo Dios basta".

(Sta. Teresa de Avila)

"El Senyor és el meu Pastor, no em manca res.

Em fa descansar en prats deliciosos, em mena al repòs vora l'aigua i allà em retorna.

Em guia per camins segurs per l'amor del seu nom ..."

(Salm 22)

Bon i sant temps de purificació. Bona Quaresma !!!

Balbina Birba, ofs

LLEGIR I MEDITAR EL SANT EVANGELI .

Les raons profundes de l'obediència...

La Paraula de Déu fou determinant en el projecte de vida de sant Francesc. La seva comprensió de l'Evangelí, va ser peculiar per l'època; marca un abans i un després, creant uns nexes entre l'observació de l'Evangelí i el significat més profund de l'obediència. És al què ens comprometem quan professem a l'orde Francisca Secular, "llegir i meditar l'Evangelí de nostre Senyor Jesucrist, seguint els exemples de sant Francesc d'Assís.

El punt de partida per entendre el seguiment de Jesucrist, segons sant Francesc, és la seva comprensió de l'Evangelí. Fou l'Evangelí el què marcà la seva vocació, la mediació Divina a través de la qual el Senyor li revela el què havia de fer, com ens diu en el seu testament, *"i després que el Senyor em donés germans, ningú em mostrava el que havia de fer, sinó que l'Altíssim mateix em revela que havia de viure segons la forma del sant Evangelí"*. És l'Evangelí el què ens mostra el camí pel seguiment de Jesús.

L'escolta de la Paraula de Déu, constituí l'inici de l'obra de Francesc i els seus companys, és indispensable per poder entendre el significat essencial de la vida franciscana, Francesc ens ho expressa en les paraules inicials de la Regla *" La Regla i vida dels germans menors és aquesta, observar el sant Evangelí de nostre Senyor Jesucrist, vivint en obediència, sense res propi i amb castedat"*.

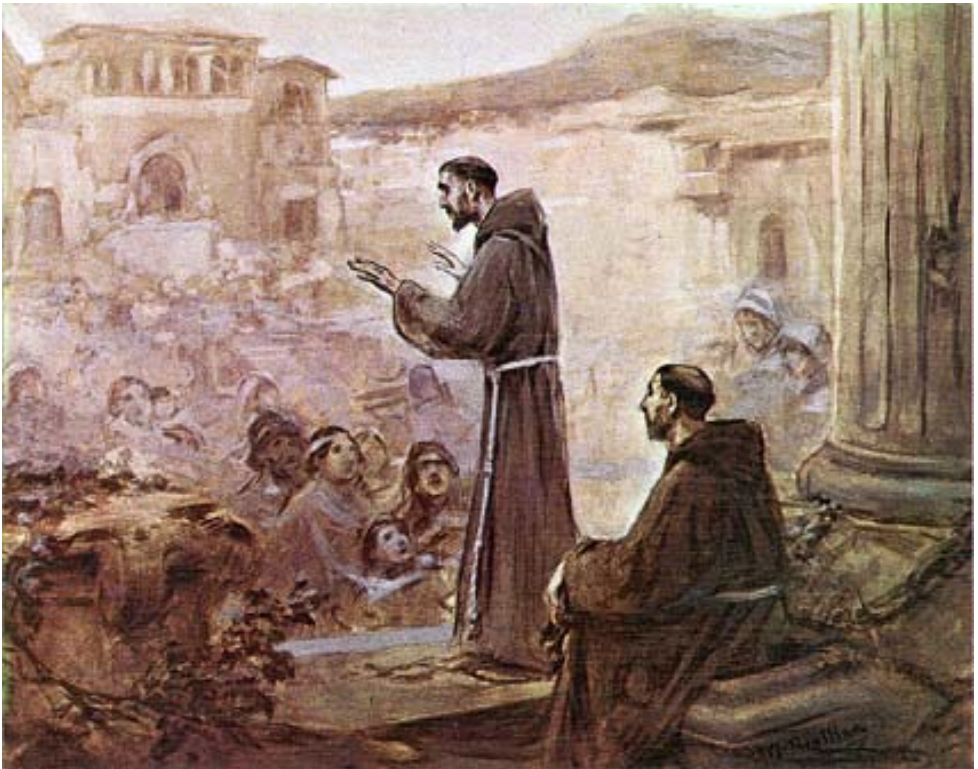
Francesc, el 1212, va procedir a fundar la branca femenina de l'Orde, l'Orde de Dames pobres o Clarisses. Les va obligar a observar, quan fós possible, l'Evangelí segons l'exemple i sota la direcció dels frares. La primitiva fórmula de vida, que Francesc va proposar per a elles, contenia només una frase, però una frase molt significativa: *«Ja que per divina inspiració us heu fet filles i serves de l'Altíssim i Súmmum Rei, el Pare celestial, i us heu desposseït amb l'Esperit Sant, triant viure segons la perfecció del sant Evangelí, vull i prometo tenir sempre, per mi mateix i pels meus germans, una cura amorosa i una sol·licitud especial tant de vosaltres com d'ells»*.

Així, com ell amb els seus deixebles practicava i predicava l'Evangelí o, com deia, la "penitència", així va reunir també en un Tercer Orde els seglars que volien imitar, quan fos possible, la vida franciscana segons l'Evangelí; aviat hi va

haver molts homes i dones casats que, dins de la seva pròpia família, feien "penitència" sota la direcció dels frares, per la qual cosa Francesc els va anomenar germans de penitència.

Així doncs, tot el moviment franciscà és un moviment eminentment evangèlic. Francesc, per mitjà dels seus tres Ordes, volia tornar tota la Cristiandat a la més pura observança de l'Evangeli. Això volia Francesc, aquest va ser el suprem ideal de tota la seva vida.

Lluís Viñas, ofs

J. Benlliure: Francisco predica en la plaza de Asís

TROBADES AMB DONES NOTABLES

George Gurdjieff va escriure *Meetings with Remarkable Men* [Trobadades amb homes notables], una obra portada a la pantalla per Peter Brook el 1979. En ella, narra la seva relació amb nou persones, totes de gènere masculí, començant pel seu pare. Tant l'autor com el llibre em van impactar. Em pregunto com seria el meu propi llibre i quines persones hi inclouria. És a dir, quines han estat les figures notables, homes o dones, que han marcat la meua vida.

Amb la proximitat del 8 de març, Dia Internacional de la Dona, que convida a reconèixer la importància del llegat femení, he recordat especialment dues dones: Consuelo Giner i Viqui Molins. Totes dues compartien molts trets en comú: nascudes a Barcelona, religioses —Consuelo del Sagrat Cor i Viqui teresiana— i caracteritzades pel seu dinamisme. Ens han deixat recentment a la ciutat comtal, una al desembre i l'altra al febrer. He tingut una relació propera amb totes dues. Vaig conèixer la Consuelo a les reunions mensuals de les comunitats religioses del Raval i del Gòtic. Recordo especialment la celebració dels seus 90 anys. Ella, amb una extraordinària formació musical, va parlar de la seva relació amb Jesús en clau de “sí sostingut”. La Viqui, en canvi, la vaig conèixer molt abans, ja que era directora de l'editorial STJ, que va acollir la publicació de tres llibres meus. Simbòlicament, ens vam agermanar de manera singular en compartir, durant anys, una mateixa pàgina a Catalunya Cristiana, cadascú amb el seu article. En les trobades del Raval, la Viqui sempre animava les reunions. La Consuelo, com a més gran del grup, rebia el nom d'“abadessa” i indicava puntualment l'hora de finalització.

Dues dones notables que em van regalar la seva confiança i les seves confidències. La Consuelo va viure anys a Xile i mediàticament passava desapercebuda. La Viqui, en canvi, tenia una forta projecció pública i apareixia sovint a la televisió. Escrivia per publicar. La Consuelo també escrivia, però de cara a la seva intimitat. No obstant això, hi ha un valor que les uneix profundament: l'amor a Jesús i als pobres.

Tomáš Halík afirma que la confessió explícita de la divinitat de Jesús als evangelis es produeix una sola vegada, quan el dubtós l'apòstol Tomàs, en tocar les ferides de Jesús, exclama: «Senyor meu i Déu meu!». Halík explica que va entendre el significat profund d'aquesta frase a la ciutat índia de Madràs, on va visitar un orfenat catòlic ple de persones famolenques, malaltes i abandonades, a prop del lloc on, segons la llegenda, l'apòstol Tomàs va ser martiritzat. Conclou que «en les ferides del nostre món podem veure, des d'una perspectiva autènticament cristiana, el Déu invisible i tocar un misteri que, d'una altra manera, seria difícil d'abastar.»

La Consuelo i la Viqui van estimar Jesús en els pobres i van estimar els pobres en Jesús. Dues dones notables i extraordinàries. Empoderades, valentes, sense embuts i amb una empatia envejable. Van estimar fins al final: la Consuelo als 96 anys i la Viqui als 88.

Lluís Serra Llansana

Ed

Consuelo Giner

Viqui Molins

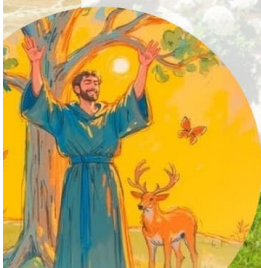
La Orden Franciscana
Seglar de España

Promoción vocacional

Se une al papa Francisco
y a toda la Iglesia en la
celebración del Año Santo
de la **Esperanza**

En el mes de **MARZO** oramos
por las familias en crisis.

*"Oremos para que
las familias divididas
encuentren en el perdón
la curación de sus heridas,
redescubriendo incluso
en sus diferencias
las riquezas de cada uno."*

Papa Francisco

Edita:

Orde Francisca Secular de la Zona de la Mare de Déu de Montserrat.

Avd. Diagonal, 450 08006 Barcelona

Tel. 635612431 ofscatalunya@outlook.es